

paa ingen Maade. Jeg har hørt den angrebne fra mange Sider, for Resten særlig fra Kirkeejernes Side, jeg troede ikke, at Oppositionen mod den gældende Ordning af Kirkesynet var saa stor fra de Interessers Side, som just ikke ere de samme som Kirkeejernes. Det er nu imidlertid ogsaa min Mening, — i alt Fald er det et Punkt, som allerede er taget under Overvejelse — at tænke paa en Revision af Kirkesynsloven, som ganske særlig vil have Sammensætningen af dette for Øje. Fra Ministeriets Standpunkt er det et Punkt, hvor den gældende Ordning er utilfredsstillende, ikke just saa meget med Hensyn til det, som er paapeget, at Kirketiendejernens og Kirketiendehvernes Interesser ere for lidt varetagne, men at den sagkyndige Digtighed, den haandværksmæssige Digtighed er efter Omstændighederne ret ofte for uheldbestående repræsenteret, og det er et Punkt, som vist bør ordnes. Min Tanke er altsaa, om Omstændighederne maatte føje sig nogenlunde gunstigt, at tænke paa en Revision af Kirkesynslovgivningen ad Aare, men jeg vilde sætte megen Pris paa, at det ikke blev inddraget i dette Lovforslag, som paa dette Punkt aldeles holder sig til det bestaaende, og som heller ikke er saa farligt, tror jeg med Hensyn til dette Forslag, fordi jeg bør gøre opmærksom paa, at det er ikke særlig i § 2 Kirkesynet som kan bestemmes noget; Kirkesynet kan bestemmes i § 1, men det er den gældende Regel efter Loven af 1873, det er altsaa kun en Gentagelse. I § 2 kan Kirkesynet intet bestemmes, men kun gøre Indstilling til Ministeren, som er stillet frit og uafhængigt, kan lade være med at approbere denne Indstilling og kan gøre det, saa der er ingen Fare for, at man skulde her overlade for meget til Kirkesynet. Jeg vil med Hensyn til andre Punkter, som bleve fremdragne af den anden ærede Taler, om forskellige af disse Ting, f. Eks. om Kirkerne selv have Midler til at afholde det, som omhandles i § 2, gøre opmærksom paa, at i Henseende til det Skøn, som er henlagt til Ministeriet, er Lovforslaget ganske i Overensstemmelse med Lov af 1873, hvor der gentagne Gange og særlig i § 8 tales om, hvorledes Ministeren paa Andraende derom kan meddele Samtykke for disse Udgifters Afholdelse af den paagældende Kirkes egne Midler, naar Ministeren skønner, at den er saa formuende, at den er i Stand til at overtage saadanne Byrder. Det samme kommer igen andet Steds. Man har i Lov af 1873 ikke været saa bange for at overlade dette til Kirkeministeriets Skøn. For saa vidt dernæst angaar Kommunernes Stilling, Kommunerne i Ordbets, egentlige, strenge Forstand, saa

bliver denne jo kun aldeles tilskyndende eller formelt berørt af denne Lov. Ja, der tildeles Kommunerne eller Kommunalbestyrelserne en Ret, og det er rigtigt, at i og for sig kunde man henlægge Retten et andet Sted, nemlig Retten til at afsøre, om Sagning til Brændsiels Anstiftelse skal finde Sted, og saa vilde det maaste være bedre, men opad, til Ministeriet, vilde det være urimeligt at henlægge den. Jeg tror, at det hele er ikke saa farligt, fordi, som det bemærkedes af en anden æret Taler, Bestyrelsen er, at et Flertal af Menighedens Medlemmer, — nu bruger jeg dette Udtryk ganske kort, — har udtalt Ønsket herom, og det hele er saa kun at prøve, om dette Flertal, som har udtalt Ønsket om Anbringelsen og de videre Konsekvenser deraf, er saa naturligt og rimeligt i sine Krav, at det kan gaa an at paalægge Menighedsmedlemmerne en Sagning. En ny Pligt for Kommunen er der ikke Tale om, den er i alt Fald rent formel, at staa i Forstud. Der er ikke Tale om at paalægge Kommunen en Pligt, der i Virkeligheden skal hvile paa Kommunen som saadan. Laanet bliver formelt efter Omstændighederne optaget af Kommunen eller garanteret af den, men reelt bæres Byrden ved Laanets Afdrag og Korrentning af Menighedsmedlemmerne. Altsaa der er i det højeste Tale om et Forstud i en ganske kort Tid, og denne Stilling for Kommunernes Bestyrelse, denne rent formelle Pligt har man ikke været betænkelig ved at adoptere paa andre Punkter, f. Eks. med Hensyn til den Sagningslov, der gælder for Københavns Kirker, men den i Virkeligheden forpligtede er Sognets til Folkekirken hørende Beboere, Menighedsmedlemmerne. Det er Principspørgsmaalet: Er det ikke rimeligt at paalægge Menigheds Medlemmer denne Byrde, denne Sagning, som Flertallet har ønsket, skulde det være for stor en Byrde at paalægge hele Menigheden? Jeg kan ikke sige, at det er Tilfældet. Naar man gaar ind paa dette Princip, er dermed Hovedhensigten givet. Ja, hvem er nu da disse Menighedsmedlemmer, om hvem Loven bruger det Udtryk „et Sogns til Folkekirken hørende Beboere“? Derved er for det første givet, at Medlemmer af de saakaldte Frimenigheder ikke høre med, ikke fordi de i og for sig ere ekskluderede af Folkekirken, men fordi Ministeriet fastholder den Regel, at vedkommende har udelukket sig selv. Den Maade, hvorpaa man bliver uden for Folkekirken, er nemlig den, at vedkommende træder ud. Det er ikke nærmere reguleret ved Lov, hvorledes det skal ske, men man kan udtrykke denne sin Vilje paa en af 2 Maader, enten i Ord eller ved